

الزامات پدافند غیرعامل در توسعه دریامحور

مرتضی قاضی ۲۷

یادداشت

وقت بحران، چرا اولین متهم رسانه‌هاست؟

مهدی ده‌دار - تقریباً در تمام بحران‌های طبیعی و اجتماعی کشور، یک الگوی تکرارشونده دیده می‌شود: سیل، زلزله، طوفان یا حادثه‌ای رخ می‌دهد؛ خبرنگاران به میدان می‌آیند،

واقعیت‌ها روایت می‌شود و پیش از آنکه پرسش‌ها متوجه کیفیت مدیریت بحران شود، رسانه به جای پاسخ، به متهم اصلی تبدیل می‌شود.

بحران اخیر سیل و طوفان در جزیره قشم که اواخر آذرماه ۱۴۰۴ در کانون افکار عمومی قرار گرفت، نیز از همین الگو پیروی کرد؛ به جای آنکه تمرکز اصلی بر شناسایی کاستی‌ها، ترمیم زیرساخت‌ها و پاسخ به مطالبات شهروندان باشد، شوریختانه بخشی از انرژی مدیریتی، صرف زیر سؤال بردن نیت فعالان رسانه‌ای محلی و خبرنگارانی شد که در سخت‌ترین شرایط، نقش چشم‌و گوش جامعه را ایفا می‌کردند. اتهاماتی نظیر «بزرگ‌نمایی»، «تلاش برای دیده‌شدن» یا حتی «بدنام کردن نظام» علیه رسانه‌ها، نه جدید است و نه اتفاقی. این ادبیات، محصول نوعی گریز از پاسخگویی و ناتوانی در پذیرش کارکرد طبیعی رسانه در حکمرانی مدرن است. گویی هنوز برای برخی مدیران، رسانه نه یک نهاد حرفه‌ای، بلکه مزاحمی ناخواسته تلقی می‌شود که باید با ساکت‌شود یا بی‌اعتبار، مسئله‌آفران از یک جمله آزاردهنده علیه رسانه‌ها یا اظهارات محفلی یک مقام دولتی است. مشکل، بحران در فهم ارتباطات بحران است. در دنیای امروز، «مدیریت بحران» بدون «مدیریت روایت»، عملاً ناممکن است. خلأ اطلاع‌رسانی رسمی، بلافاصله با شایعه، بی‌اعتمادی و روایت‌های غیررسمی پر می‌شود. در چنین شرایطی، رسانه‌ها با کنشگری مسئولانه نه به عنوان تهدید، بلکه آخرین خط دفاع از اعتماد عمومی است.

ادامه در همین صفحه

سنگ‌پرسی می‌دهد:

«دزدان دریایی کارائیب» غارتگر منابع نفتی ونزوئلا

آمریکا، سومین نفتکش ونزوئلایی «بلا» را توقیف کرد ۵

سنگ‌پرسی می‌کند:

«جایزه بایندر» ارزنده‌ترین اقدام جامعه دریایی ایران

جایگاه جایزه ملی بایندر در فرهنگ و اقتصاد دریایا ۳

سه‌شنبه - ۲ دی ۱۴۰۴ - سال یازدهم - شماره ۲۳۸۲ - قیمت: ۱۰۰۰۰۰ تومان

سنگ‌پرسی می‌دهد:

عزم جدی برای بهره‌برداری حداکثری از ظرفیت‌های بندری کشور

رسولی: اراده سازمان بندر بر تقویت کریدورهای تجاری و لجستیک ایران است

۶

مذاکره با کشورک ممنوع

ادامه گزافه‌گویی کشورک حاشیه خلیج فارس!

که سرمایه اجتماعی را تضعیف و فرسوده می‌کند.

منطقه آزاد قشم، با جایگاه راهبردی اقتصادی و گردشگری خود سه‌ویژه در شرایط فعلی که ماه‌هاست در کانون شایعات و گمانه‌زنی‌ها برای تغییرات مدیریتی قرار دارد - بیش از هر چیز نیازمند تقویت سرمایه اجتماعی و بازنگری رویه‌ها برای جلب اعتماد عمومی است؛ اعتمادی که نه با پنهان‌کاری و تقابل با رسانه، بلکه با شفافیت و گفت‌وگو ساخته می‌شود. رسانه‌های محلی، اگر چه گاه منتقد و مطالبه‌گرند، اما بخشی از این تولیدکنندگان روایت‌های تقویت‌کننده اعتماد عمومی هستند، نه پارازیتی برای اختلال در آن. مسئله امروز جزیره قشم، فقط اصلاح یا عذرخواهی یک مقام دولتی اعزامی از پایتخت به این جزیره از اظهارنظر ناسنجیده خود نیست؛ مسئله، تغییر نگاه به رسانه‌هاست. تا زمانی که در بحران‌ها، رسانه‌نگاران و خبرنگاران به جای شریک مدیریت، «مسئله» تلقی شوند، هیچ ستاد بحرانی به‌طور کامل موفق نخواهد بود. واقعیت ساده اما تلخ است: بحران‌ها می‌گذرند، اما بی‌اعتمادی باقی می‌ماند و اگر رسانه قربانی این فرایند شود، بازسازی اعتماد عمومی، بسیار پرهزینه‌تر از بازسازی هر زیرساختی خواهد بود.

پژوهشگر و فعال رسانه‌ای

ادامه از همین صفحه

نکته قابل تأمل آنجاست که خبرنگاران محلی جزیره قشم [آنگونه که خود نیز در بیانیه‌شان تأکید کرده‌اند] برخلاف بسیاری از تجربه‌های مشابه در کشور، نه دست به فضاسازی زدند و نه روایت‌های هیجانی ساختند، بلکه تلاش کردند همزمان مشکلات، مطالبات مردم و اقدامات دستگاه‌های اجرایی را منعکس کنند. بااین حال، همین حداقل شفافیت هم برای برخی مدیران و مسئولان، قابل تحمل نبود.

استاد فعالان رسانه‌ای قشم به اصل ۲۴ قانون اساسی و قانون مطبوعات، یادآوری یک واقعیت ساده است: «آزادی رسانه امتیاز نیست، حق قانونی مردم است». تضعیف رسانه، در نهایت تضعیف حق دانستن شهروندان است؛ حقی که هیچ بحران و هیچ مصلحتی نمی‌تواند آن را تعلیق کند. باید پذیرفت که اظهارات مقامات رسمی، حتی اگر با نیت شخصی بیان شود، در افکار عمومی به‌عنوان موضع رسمی نهاد یا دستگاه متبوع آنان، تلقی می‌شود. وقتی یک مقام دولتی در مأموریت اداری، رسانه را متهم می‌کند، پیام آن فراتر از یک گلایه لفظی است: پیامی که ناخواسته می‌گوید: «شفافیت، هزینه دارد». چنین پیامی، دقیقاً همان چیزی است

پای قدم برای تامین پپ قلم

کشور ۱۳ میلیارد نفری هند از طریق چابهار به بازار کشورهای مشترک المنافع با جمعیتی نزدیک به سیصد میلیون نفر دسترسی پیدا می‌کند.

افغانستان

ایران

هند

چابهار نزدیک ترین، کم‌هزینه‌ترین و امن‌ترین مسیر ارتباط هند به افغانستان و کشورهای آسیای میانه است.

پروژه بین‌المللی چابهار پلانس

پس از مدت مزبور این موافقتنامه همچنان معتبر خواهد ماند.

طول مدت توافقنامه:

۱۵ سال

مواقتنامه چابهار در سوم خرداد سال ۱۳۹۵ توسط وزیر راه شهرسازی ایران، وزیر ترانسپورت (حمل و نقل) افغانستان و وزیر کشتیرانی، حمل و نقل جاده‌ای و بزرگراه‌های هند و در حضور سران سه کشور در تهران امضا شد.

درباره توافق نامه بین المللی چابهار

اینفوگرافیک - اقتصاد سرآمد

#۷۳*۱* تو هم برای حمایت به قدم بردار

شماره کارت بانک شهر ۵۰۴۷-۰۶۱۰-۹۰۰۶-۶۶۸۵

محک مؤسسه خیریه حمایت از کودکان مبتلا به سرطان mahak-charity.org

۰۲۱-۲۳۵۴۰